

ELLERY

QUEEN

Horké i studené

Horké i studené

Ellery Queen

NAŠE VOJSKO
2014

Copyright © 1964 by Ellery Queen
Translation © 1978 by Rudolf Neznal
Cover and layout © 2013 by Jindřich Procházka
Czech edition © 2014 by nakladatelství NAŠE VOJSKO, s.r.o.
All rights reserved

ISBN: 978-80-206-1416-2

Příběh vypráví, že jednoho zimního dne člověk jedl se satyrem a dýchal si na ruce. Když se ho satyr zeptal, proč tak činí, odpověděl, aby si zahřál ruce. Pak když zjistil, že polévka je příliš horká, foukal do ní. Satyr se opět zeptal, proč tak činí, a člověk odpověděl, aby polévka zchladla. „Pak tedy,“ řekl satyr, „se zříkám tvého přátelství, protože foukáš horké i studené jedněmi ústy.“

EZOPOVY BAJKY

(asi 570 př. n. 1.)

Kapitola I

V Zátíší, v předměstí Additionu, seděla Nancy Howellová u kuchyňského stolu a dívala se otevřeným oknem přes nízký živý plot na dvorek sousedního domu Larryho a Lily Connorových. Connorovi měli za domem dlážděnou terasu a Nancy číhala, až na ni vyjde Lila Connorová ve svých téměř neviditelných bikinkách a začne se slunit. Jenže Lila se dosud neobjevila a nic nenasvědčovalo tomu, že se objevit míní. Asi proto, že bylo tak strašné vedro. Při pětatřiceti stupních na slunci si člověk musí dávat pozor, aby se nepřipek, i když už je po celém těle hnědý jako topinka.

Kdyby se Lila přece jen ukázala na terase, hodlala Nancy vklouznout do svých vlastních téměř neviditelných bikinek a připojit se k ní. Ne že by v tomhle parném odpoledni tolik prahla po opalování. Šlo jí spíš o to, aby ji Lila pozvala do svého domu. V takovém vedru se dá ležet na slunci nanejvýš čtvrt hodiny; Lila by se pak určitě vrátila do svého pokoje a Nancy by vzala s sebou.

Lila totiž měla celý dům klimatizovaný, kdežto Nancy ne. Ačkoliv – tohle nebyla tak docela pravda: nahore v ložnici, kterou sdílela s Davidem, měli pod oknem klimatizační aparát. Jenže to vůbec není totéž jako centrální klimatizační zařízení, rozvedené potrubím do všech místností, z něhož vane všude osvěžující váněk. Když v tom nádherném chládku člověk prochází z pokoje do pokoje, je to takový vzrušující pocit – skoro smyslně vzrušující, zvláště když má ten člověk na sobě jenom bikinky. Když se to tak vezme, je to vlastně hrozné plýtvání, že má Lila tu nádheru jen sama pro sebe, kdežto Nancy se paří v horkých závanec oby-

čejného ventilátoru a pot jí stéká po zhnědlé pokožce mezi ňadra.

Nancy se trochu zastyděla. Ne za to, že závidí Lile centrální klimatizaci, ale za to, že její závist vlastně znamená nepřímou kritiku Davida, a to rozhodně neměla v úmyslu. David byl její radost a chlouba. Nancy dobře věděla, že takové klimatizační zařízení si jenom zřídka mohou dovolit učitelé jako David. Úspěšní daňoví poradci jako Larry Connor si je zase zřídka mohou nedovolit, aby se tak řeklo. Její láska a oddanost patřila se vším všudy Davidovi, o tom se nedalo pochybovat, ale současně si Nancy chtě nechtě musela přiznat, že i Larry Connor je pěkný chlapík, na kterého si žena může myslet, zvlášť když vypila na lačný žaludek trochu martini. Mae Waltersová, která bydlí naproti přes uličku, Larryho ani Lilu moc ráda nemá, ale Nancy s Davidem se s nimi spřátelili, i když tihle Connorovi zřejmě nežijí nijak šťastně a i když si často navzájem říkají ošklivé věci před cizími lidmi.

Nancy se podívala na náramkové hodinky, které dostala od Davida ještě za svobodna před třemi lety k Vánocům. Byly přesně tři hodiny. Člověk se nemohl spolehnout, že jsou přesně tři jenom proto, že to tyhle hodinky tvrdily, ale dalo se to aspoň přibližně předpokládat. Ať tak nebo tak, začínalo být jasné, že Lila se na terasu slunit nepřijde.

Nancy vzdychla a vzdala se naděje. Rozhodla se, že si namíchá pořádnou porci chlazeného ginu s tonikem a půjde nahoru do ložnice, kde je ten jejich okenní klimatizační aparát. Třeba si i lehne a zdřímne si. Ani se nenaděje, a bude pět hodin a David se vrátí ze střední školy, kde pracuje celý den i dnes, i když je sobota. (David učil i přes léto angličtinu v doučovacích kroužcích,

protože potřebovali peníze, a byla to od něho opravdu velká oběť, neboť – jak říkával – angličtinu se potřebují doučovat opravdu jenom blbci. Domů se vracel kolikrát moc našťvaný a vyžadovalo to přesnou mixáž ginu a něhy, než se z toho dostal.)

Nancy se rozhodla, vstala a automaticky si povytáhla propocené kalhotky. Hodila do sklenky několik kostek ledu a pak na ně nalila gin a tonik. Prošla mrňavou halou a vystoupila po schodech do ložnice.

Tady byl chládek a Nancy si teprve teď pořádně uvědomila, že má blůzku i šortky mokré potem. Chtělo to prostě sprchu. Postavila tedy sklenku na noční stolek, svlékla se a odcupitala do koupelny. Pustila si teplou sprchu, pak na okamžik ledovou, a blaženě se kroutila pod prudce dopadající sprškou vodních jehliček.

V ložnici se pak před velkým zrcadlem na vnitřní straně šatníku podrobila zevrubné prohlídce. To, co viděla, ji potěšilo. Lila Connorová by na sobě za stejných okolností rozhodně nemohla vidět nic lepšího... Nancy se zahihňala: dva neopálené pruhy kůže, nahoře a dole, působí strašně nemravně. Škoda, že se nemá kde opalovat nahá. Kvůli sousedům musí i bikinky nosit větší, než by se jí líbilo. Například Mae Waltersová bikinky vůbec nesnáší, zvláště když je na blízku její Stanley. Mae se nejednou před Nancy a Lilou dala slyšet, že pokud jde o ni, považuje bílou pleť za „mnohem přitažlivější“ než pleť spálenou sluncem. A navíc prý slunce podle Mae pokožku vysušuje a z toho jsou předčasné vrásky. Nancy se znova zahihňala a přejela si rukou po svém hladoučkém těle.

Osvěžená došla k posteli, sedla si a vzala do ruky sklenku. Pomalu upíjela gin s tonikem a uvažovala

o dnešním večeru. Jack a Věra Richmondovi pořádají večírek s opékáním masa venku na rožni a pozvali na něj Howellovy, Connorovy a Waltersovy. To znamená, že Nancy nebude muset vařit večeři v dusné kuchyni, a přitom ani nebude potřeba, aby si s Davidem lámali hlavu, jestli si mohou z finančních důvodů dovolit večeřet venku. Richmondovi bydlí v kamenném domě postaveném ve stylu ranče na druhé straně vedle Connorových; Jack Richmond je lékař, a to je ještě výnosnější, než když je někdo daňový poradce. Ale Jack i Věra jsou společenšší a s každým dobře vycházejí. Jsou asi o deset let starší než Howellovi, Waltersovi i Connorovi, kteří všichni volili v prezidentských volbách teprve jednou, nanejvýš dvakrát.

Hladina ginu s tonikem ve sklence klesala a Nancy pocítila v žaludeční krajině příjemný žár. Postavila sklenku na stůl a převalila se na lůžko.

Zatoužila, aby David už byl doma. Jenže říkal, že přijde až v pět hodin a teď bylo teprve asi půl čtvrté. Půldruhé hodiny ležet na zádech a čekat na manžela je pro ženu příliš dlouhá doba, pomyslela si Nancy ospale. Když pak najednou otevřela oči, uviděla Davida, jak stojí u postele a dívá se jí na břicho. Posadila se, objala ho kolem krku a situace okamžitě začala nabízet spoustu možností.

„Miláčku,“ pošeptala Davidovi do ucha, „konečně jsi tady.“

„Vlastně jsme tady oba dva,“ řekl David a pohládl ji po zádech.

„Jaký jsi měl den?“

„Pekelně horký. A strašně otravný.“

„Proč otravný? V sobotu přece neučíš.“

„Ale musím klasifikovat písemky. Nedovedeš si před-

stavit, jak málo dokáže zvládnout z angličtiny takový snaživý blbec, když se do toho opravdu dá.“

„Od studentů, co musí chodit do doučovacího kroužku z angličtiny, toho nemůžeš moc čekat, miláčku. To není rozumné.“

„Máš pravdu. Když jsme tak u toho, tohle je báječná křivka,“ pravil David a začal jí objíždět prstem levý prs. „Musím říct, že s tímhle se ty písemky vůbec nedají srovnat.“

„Davide, to šimrá,“ zahihňala se Nancy a pleskla ho přes ruku.

Zvrátila se na záda a zadívala se na Davida snad až trochu příliš nadšeně. Po pravdě řečeno, na pohled nevypadal David nijak zvlášť a Nancy vlastně nikdy nepochopila, jaká tajemná síla ji k němu tak přitahuje. Projevilo se to už při prvním setkání, trvalo to dosud, a Nancy vůbec nebyla proti tomu, aby to trvalo navždycky, i když o barvě Davidových krátce zastřižených vlasů se dalo při nejlepší vůli říct jenom to, že je neutrální, i když měl ruce a nohy mnohem delší, než vyžadovaly jeho ostatní tělesné rozměry, a i když jeho nos byl skoro tak křivý jako jeho úsměv. Krátce řečeno, David rozhodně nebyl muž, v jehož přítomnosti by se ženám a dívkám začal zvyšovat tep a metabolismus. Jenom Nancy byla výjimka. Takže tento stav věcí bylo možno označit za zcela uspokojivý.

„Miláčku,“ zašeptala Nancy s přimhouřenýma očima, „kolik je hodin?“

„Půl šesté. Proč?“ zeptal se David a natáhl se po ní.

Nancy se mrštně překulila z jeho dosahu.

„Myslím na to, co nás dnes čeká. V sedm máme být u Richmondů na večírku. Do té doby bychom toho mohli ještě spoustu stihnout. Co kdyby sis dal pro začátek sprchu?“

„Radši ne,“ řekl David nedočkavě. „Ačkoliv... asi by to bylo lepší, vid’?“

„Udělej to pro mě, miláčku... a pospěš si.“

David tedy odběhl tryskem do koupelny a Nancy ležela až do chvíle, kdy zaslechla proud vody ze sprchy. Pak sklouzla z postele, z toaletního stolku si vzala kartáč a s roztouženým výrazem si začala pročesávat své krátké blondaté vlasy. Potom vyhlédla skulinou v záclonách ven na asfaltovou ulici. U chodníku před Richmondovými stála dodávka místního obchodníka s pivem. Šofér právě tlačil malý ruční vozík s kovovým soudkem piva směrem k Richmondovým. Soudek byl vybaven aparaturou ke stáčení piva po barovém způsobu.

Když se to tak vezme, pomyslela si Nancy, začíná to vypadat docela slibně. David tady, soudek piva tam... Pak už nemohla myslet na nic, protože se k ní s nedočkavým pohledem řítí David a v běhu se ještě kvapně utíral osuškou. „A teď se, zlato, braň!“ „Já se nechci bránit,“ zašeptala Nancy a rozevřela náruč.

Kapitola 2

Jak se ukázalo, večírek nebyl vůbec spojen s opékáním masa na rožni. Šlo vlastně o opékání karbanátků – což prováděl Jack Richmond na dřevěném uhlí. Doktor Jack Richmond byl přímo posedlý tím, jak virtuózně dokáže upéct karbanátek na dřevěném uhlí, a přísně si zakazoval, aby mu někdo pomáhal nebo se mu vůbec do toho pletl. Skutečnost, že to dělal v zástěře své ženy a že měl na hlavě vysokou naškrobenou kuchařskou čepici, mohla vést k mylné domněnce, že je obyčejný šašek, ale jeho karbanátky byly skutečně výtečné.

Nancy s Davidem toho opravdu do sedmi hodin stihli spoustu. Pak se vydali k Richmondovým, Nancy v šortkách a David ve volných kalhotách. Jak si tak krátili cestu přes Connorových dvorek, otevřelo se najednou okno a ozval se hlas Larryho Connora.

„Ahoj, fešáci! Za chvíli přijdeme za vámi.“

Nancy a David zamávali do okna, které se okamžitě zavřelo, přes nízký živý plot se dostali k Richmondovým a zamířili přímo na terasu. Doktor Jack tam s neobyčejným zaujetím pozoroval nádherně rozžhavené dřevěné uhlí na rozpáleném ohništi. Obrátil se a vzdal jim čest vztyčenými kleštěmi na uhlí. Nancy si musela chtít nechtě přiznat – mlčky –, že je to pravděpodobně nejhezčí muž, s kterým se kdy setkala. Udivila ji vlastní objektivita. Propána, snad to neznamená, že je zvrhlá nebo co? Nebo to nebylo nenormální, když dala křivému nosu přednost před nádherně rovným?

„Vítáme vás, sousedi,“ řekl Jack. „Nebyl to náhodou náš Larry, co na vás povykoval?“

„Byl,“ přikývla Nancy. „Říkal, že tu budou s Lilou coby dup.“

„Vypadalo to, že má dobrou náladu. Doufejme, že mu to vydrží.“

„Jistě, Larry je v pořádku,“ řekl David.

„A Lila je báječná holka. Je to vůbec pěkný párek. Jenže když si vjedou do vlasů, člověk neví, kam se má koukat.“

Nancy musela připustit, že je to pravda, ale připustila to jenom mlčky, sama pro sebe. I když je to pravda, Jack Richmond by o Lile a Larrym neměl takhle mluvit. Jistě, mezi těmi dvěma existuje nějaké napětí, které neočekávaně vybuchuje, zvláště když se trochu napijí. Asi proto, myslela si Nancy, že Lila není zvláště vybíravá ve způsobech, jak využívat svého báječného sexappealu. Ačkoliv Larry se za jistých okolností taky nijak nežiníruje, o tom se Nancy mohla přesvědčit z několika osobních zkušeností. Pokud jde o Lilu, Nancy si rozhodně nemyslela, že je opravdová nymfomanka. Spíš ji podezřívala, že je pod žhavým povrchem chladná, frigidní, a že si s mužskými jenom krutě hraje. Jak například pracuje na tom chudákovi Stanleyem Waltersovi. Stanley určitě nevypadá jako nějaký ženský idol, a ve způsobu, jakým ho Lila záměrně vydražďovala, bylo něco zvráceného. Nakonec ztratil i tu poslední špetku rozumu. Nancy měla dojem, že to Lila dělá jenom proto, aby naštvála Stanleyho ženu. Vůbec ji přitom nenapadlo, jak musí být Stanleymu, který od ní nedostal nic a od své ženy pár pohlavků. Nancy pokrčila rameny. Ať tak nebo tak, měla Lilu opravdu ráda a nepřála si pokračovat v rozvíjení tématu, s kterým přišel Jack Richmond.

Naštěstí v té chvíli vyšla z domu Věra Richmondová s velkou dřevěnou mísou plnou nakrájených rajčat, okurek a cibule ve sladkokyselém nálevu. Mísu postavila na stůl, přivítala se s Howellovými, a když se jí Nancy

zeptala, jestli jí může s něčím pomoci, odpověděla, že může.

„Drahoušku,“ prohlásila Věra, „máš *nádherně* opálené nohy. Jsi pěkná potvora, žes přišla v šortkách. Jak se my ostatní budeme moct vedle tebe ukázat?“

Věra měla na sobě také šortky a její posudek nohou Nancy Howellové byl tak pochvalný hlavně proto, že v tomto ohledu se žádného srovnání nemusela obávat. Typickým rysem Věřina obličejce byl příliš velký nos a příliš velké zuby, ale nohy měla opravdu pěkné. Snad jen o malinko horší než Nancy, snad, ale porota, která by o tom měla rozhodnout, by musela určitě hodně dlouho uvažovat.

Nancy na tu chválu nějak přiléhavě odpověděla a Věra se rozesmála. Ukázala přitom všechny své zuby. Odvedla Nancy do kuchyně, kde čekaly na odnesení další mísy, talíře, podnosy a láhve. Večírky u Věry Richmondové byly vždycky prvotřídní. I takovéhle malé, pro pár nejbližších sousedů, s karbanátky jako hlavním chodem. Nebyly z obyčejného mletého masa, které obsahuje padesát procent tuku – Věra vždycky nakoupila to nejlepší maso, jaké bylo v okolí k dostání, a k němu báječné přílohy. Bývala zdravotní sestrou na interním oddělení nemocnice, kde pracoval Jack Richmond, a pocházela z velice chudé rodiny se spoustou dětí, které se nikdy dosyta nenajedly.

Musely jít dvakrát, než byly všechny dobroty na terase. Zatím dorazili Lila a Larry Connorovi odvedle a Mae a Stanley Waltersovi odnaproti. Lila se dala do řeči s Davidem, Larry si něco povídal s Mae, a Stanley stál u grilu, na kterém Jack začal opékat velké temně rudé bochánky mletého masa, jež vybíral z přenosné ledničky. Každý měl v ruce sklenici piva.

„Hej, vy tam,“ zavolala Nancy. „Jak to, že si každý popíjí, jen my pracující sušíme hubu?“

Stanley Walters zašel k soudku, natočil dvě piva a nabídl je Nancy a Věře s poznámkou, kterou považoval za ohromně galantní. Stanley hrozně ztloustl, a všechno, co dělal, působilo dojmem bezděčné šaškárny, spíš trapné než komické. Přistěhoval se do města jako vedoucí filiálky obchodu s obuví, pak ztratil místo a Mae ho přemluvila, aby si vzal z banky velkou půjčku a udělal se pro sebe. Po nevalném začátku jeho obchod (BOTY PRO CELOU RODINU ZA RODINNÉ CENY) konečně prosperoval a půjčka byla téměř splacena. Mae tvrdě vládla nad účetními knihami i nad Stanleym. Byla vysoké postavy, měla světle rezavé vlasy a bílou pleť, která nesnášela slunce. Na svou výšku neměla ani příliš přes váhu, ale mohutné poprsí a boky ji dělaly tlustší, než opravdu byla.

„Božský nektar,“ prohlásil Stanley nadšeně, „pro dvě bohyně.“ „Stanley,“ napomenula ho Mae, „děláš ze sebe osla moc brzo. Počkej, až budeš mít v sobě aspoň dvě piva.“

Stanley neměl talent pro přetvářku. Zrudl a kousl se do spodního rtu jako malý chlapec, když bojuje se slzami. Dal se na ústup zpátky ke grilu. Ke všemu ještě musel projít kolem Lily. Ta ho chytla za ruku.

„Stanley, drahoušku,“ řekla. „Ani jsi mi dnes ještě nedal pusu. To se na mě hněváš, nebo co?“

Lila Connorová nastavila tvář a Stanley ji políbil. Byl to reflex jako u psa profesora Pavlova. Okamžitě si však uvědomil, co provedl, a zatvářil se poděšeně. Nastalo třeskuté ticho. David však zachránil situaci.

„Rád bych věděl,“ zabručel, „čím se Stanley dopracoval tak zvláštní přízně. Já jsem dnes taky ještě nikoho nepolíbil.“

Přistoupil k Lile a políbil ji, na vkus své ženy až příliš vřele, ale v té chvíli se ozval Larry Connor: „Zub za zub, jak nás učí bible.“ Objal Nancy a políbil ji s vášní, která ji vylekala, protože se jí zdála předstíraná jen částečně. Mae Waltersová, která stála u Larryho blíž než Nancy, si toho, jak se zdálo, také všimla, ale Jack Richmond to napravil tím, že ji rychle políbil. Pak začal líbat jeden druhého a atmosféra večírku se uvolnila, i když zdaleka nebyla zachráněna.

To už se dopékaly karbanátky a všichni se do nich pustili. Soudek piva byl v neustálé permanenci. Dokonce i Mae se uklidnila natolik, že s potěšením přijímala dvoření doktora Jacka, jemuž šlo hlavně o to, vytáhnout chudáka Stanleyho z bryndy.

Krátce po osmé se setmělo a vyšel srpek měsíce. Večírek nabral obrátky.

Asi v devět nebo v deset hodin shledala Nancy, že sedí v zahradě na lavičce po boku Larryho Connora. Lilin manžel pil jako duha a byl z toho pořád střízlivější a smutnější, jako hazardní hráč, který prohrává. Nancy vždycky viděla v Larrym hráče, který prohrává. Prohrává v lásce, která se mu nevyvedla, v práci, která mu zevšedněla, v nadějích, které se rozplynuly. Larry měl být básníkem, pomyslela si Nancy. Aspoň jako básník vypadá – má žhavý pohled, je štíhlý, má tmavé, trochu zvlněné vlasy. Nancy se vybavil Francois Villon. Francois Villon, který opouští brány své milované Paříže, aby ji už nikdy víc nespátril.

„Jaká byla Paříž, když jsi ji opouštěl?“ zeptala se Nancy s účastí.

„Cože?“ vyjevil se Larry Connor.

„Ale nic, Larry. Jsem jen trošku pod párou.“

„Jseš natolik pod párou, abys mi dovolila sousedskou pusou?“

Políbil ji dřív, než mohla cokoli odpovědět. Byl to krátký a něžný polibek, který si nedělal nároky na žádné pokračování. Nancy to dojalo.

„Jsi moc prima holka, Nancy,“ řekl Larry Connor. „Přál bych si být na Davidově místě.“

„Proč zrovna na Davidově místě? David asi někde líbá Lilu.“

„V tom případě mu pomoz pánbu.“

„Přestaň, Larry. Lila je krásná ženská. Vypadá tolik jako Natálie Woodová, že je to až skandál.“

„No? To jsem si nevšiml. Nějak jsem ztratil schopnost všímat si některých věcí. Nebo je cítit.“

„Chudáčku Larry. Jsi prostě úplně vyřízený.“

„No dobře, asi to vypadá, že si vymýšlím. Ale je to pravda. V poslední době hodně přemýšlím o F. Scottu Fitzgeraldovi,“ prohlásil najednou daňový poradce.

„Možná, že bych měl. Fitzgerald měl jedno takové téma, víš, psal,“ zahihňala se Nancy.

„Možná, že bych měl. Fitzgerald měl jedno takové téma, víš, že když se v člověku snižuje schopnost intenzivního citu, je to ta nejsmutnější věc v životě. Říkal tomu poranění. Poranění životaschopnosti. Jen se na chvíli zaposlouchej, Nancy. Co slyšíš?“

Nancy se zaposlouchala. Jenže v hlavě měla kapánek zamlženo, a tak všechno, co zaslechla, byla jakási příjemná melodie, která jí zněla v uších. Sestávala částečně z její vlastní dobré nálady a částečně z hi-fi hudby, kterou pouštěl na terase Jack Richmond.

„Moc toho není,“ prohlásila.

„Přesně to mám na mysli. Kolem nás jsou tisíce zvuků, jen kdybychom je dovedli vnímat. Vzpomínáš si, jaké to bylo za takovéhohle večera, když jsi byla mladá holka? Já jsem tenkrát sedával, vnímal každý zvuk

zvlášť a naslouchal jsem mu. Bylo to hrozně smutné, skoro trýznivé – něco jako trpká, nádherná extáze. Ale to je všechno pryč. Pamatuju se na to, ale už to neslyším, ani necítím.“

„Pokoušej se dál, Larry. Ono se to vrátí.“

„Ba ne, nevrátí. Už nikdy.“

Larry mluvil tak divně, že Nancy začala být celá nespokojená. A současně si uvědomila, že se jí chce přitisknout jeho kudrnatou hlavu na svá prsa. Tuhle touhu však úspěšně potlačila. Řekla si, že je to proto, že příliš pila, a že by to mohlo vést k něčemu nebezpečně jinému, než je mateřská něha. Čekala tedy jenom, jak Larry bude pokračovat.

„Víš, jak jsme se s Lilou seznámili?“ zeptal se. „Vyprávěla ti o tom někdy?“

„Ne.“

„Tím líp. Ať by ti řekla, co chtěla, byla by to skoro jistě lež.“

„Larry, takhle nesmíš o Lile mluvit. Jsi opilý, jinak bys takovou věc nikdy neřekl.“

„*In vino veritas*. Nevím, jak se řekne latinsky pivo,“ zasmál se Larry. „Lila je největší lhářka na světě. To jsi nevěděla, Nancy? Mně to trvalo pěkně dlouho, než jsem to pochopil. A navíc je to psychopatická lhářka. Ona vážně radši lže, než mluví pravdu. Nemá svědomí, vůbec necítí rozdíl mezi dobrým a zlým. Je duševně zatížená, Nancy, a neexistuje pro ni žádný lék. Leda ji odprásknout jako vzteklého psa.“

Kdyby hlas Larryho Connora *zněl* opile, Nancy by prostě vyskočila a odešla. Ale on opile nezněl. Naopak, Larry mluvil naprosto střízlivě, dokonce rozvázně, jako by uvažoval nahlas o důležitém problému.

„Nesmíš říkat věci, kterých budeš později litovat,

Larry,“ řekla Nancy. „Tamhle je Lila a Jack. Pojdme k nim.“

Chtěla vstát, ale Larry jí stiskl ruku a stáhl ji zpět. Teprve dodatečně si uvědomila, že ji celou tu dobu držel za ruku.

„Počkej, Nancy, chtěl jsem ti vyprávět, jak jsme se s Lilou seznámili. Bylo to v Kansas City. Pracoval jsem tam s dvěma staršími kolegy v kanceláři a všechno bylo v pořádku. Existovala tam i dívka, s kterou jsem se chtěl oženit. Pak jsem se jednou dostal na jeden večírek, a tam jsem poznal Lilu. Seděla sama v koutě a v ruce měla sklenku martini. Dal jsem se s ní do řeči. Pak jsme spolu šli na večeři a do jejího bytu. Vyprávěla mi o sobě. Právě se rozvedla se sadistou, který se ukájel tím, že ji trýznil. Byl jsem z toho vztekem bez sebe, nejradši bych byl toho chudáka pederasta zabil.

Jenže nic z toho nebyla pravda. Potkal jsem toho člověka, když už jsme s Lilou byli rok svoji, a ukázalo se, že je to prima chlap. A kromě toho to ani nebyl její první manžel, jak tvrdila. Byl třetí a já jsem čtvrtý. A to je té ženské teprve šestadvacet. Začala hodně brzo, už v šestnácti. S manželem číslo jedna a tři se rozvedla. Číslo dvě spáchal sebevraždu.“

„Larry, nech toho. Já už o tom nechci nic slyšet.“

„Ty mi nevěříš?“

„Nechci to zkrátka *poslouchat*.“

„Tak dobře, Nancy. Jsi tady jediný člověk, na kterém mi záleží. Chtěl jsem jen, abys to věděla. Abys pochopila to, co se možná někdy stane.“

„Nemluv tak, Larry. Mám z tebe strach!“

„Ne, ne, to bych nechtěl. Ale když člověk mluví, vlastně se tím léčí. Dovol mi to, Nancy. Zajímalo tě někdy, proč jsme se sem s Lilou asi před rokem přistěhovali?“

Nancy se znovu pohodlně posadila. „Přijel jsi sem převzít kancelář starého Campbella, ne? Slyšela jsem, žeš koupil nějaké akcie, ještě než umřel.“

„Myslel jsem, že v malém městě bychom mohli s Lilo začít znova. Dokázala udělat sekyru deset tisíc dolarů, a já jsem to nebyl schopen zaplatit, i když jsem měl slušný plat. Doufal jsem, že tady bude jiná. Není. V Kansas City dlužím ještě asi pět tisícovek, a tady už se na mě hrnou další dluhy. Začínám z toho šílet, Nancy. Asi udělám konec a od všeho uteču.“

„To by nic nevyřešilo, Larry.“ Nancy měla z toho ze všeho strašně nepříjemný pocit.

„Já nevím. Zkrátka jste vyfasovali báječné sousedy, Nancy.“

„My si to opravdu myslíme. David i já,“ zamumlala Nancy celkem nejapně.

„To proto, žeš o nás nic nevěděla. A možná, že ani teď ještě nevěříš tomu, co jsem ti řekl. Ale přesto díky.“

„Já ti taky děkuju, Nancy,“ ozval se náhle za lavičkou hlas Lily. „Jsi na nás moc laskavá. Larry, drahoušku, tys bavil Nancy svými opileckými bajkami? Čím to je, že pokaždé, když se nalízneš, musíš tak hrozně lhát?“

Nancy vyděšeně a zahanbeně vyskočila. Lila Connorová se s podivným úsměvem dívala na svého manžela. Jack Richmond vedle ní měl profesionální výraz lékaře v ordinaci. Larry jen pokrčil rameny, ani se neobtěžoval otočit hlavu.

„Musíš mě takhle špehovat, Lilo? Vyprávěl jsem Nancy zrovna, jaká jsi psychopatka.“

„Slyšela jsem tě. Nancy, musíš mu to odpustit. Larry je schopen udělat cokoli, aby získal sympatie hezké ženské.“

„Nechme toho,“ ozval se Jack Richmond. „Pojďte si dát ještě pivo.“

„Radši už ne,“ řekla Lila. „Myslím, že už půjdeme. Co říkáš, Larry, neměli bychom už jít domů?“

„Ano,“ vzdychl Larry a zvedl se s výrazem tupé rezignace. Jako hazardní hráč, který zase prohrál. „Dobrou noc, Nancy. Ahoj, Jacku. Příště si vyber hosty trochu líp.“

Daňový poradce zmizel ve tmě za terasou. Lila Connorová se krátce zasmála. Zdálo se, že chce ještě něco říct, ale pak jenom rozhodila rukama a odešla za svým manželem.

„Tak to bychom měli,“ řekl Jack. „Zase jednou se jim to povedlo. Co to ten Larry, proboha, žvanil, Nancy? Slyšel jsem z toho jen konec.“

„Radši bych o tom nemluvila, Jacku.“

„Správně,“ souhlasil doktor Richmond okamžitě. „Pojď se podívat, jestli nebudeme muset hasit ještě jeden požár. Myslím, že se Mae zase obula do chudáka Stanleyho.“

Jenže mezi Mae a Stanleyem Waltersovými vládlo pro změnu příměří a oba se brzo rozloučili a šli domů. Jack s Davidem si dali poslední sklenku piva a Nancy pomohla Věře uklidit terasu. Pak odešli i oni, jako obvykle zkratkou přes Connorových dvorek. Ještě nebylo tak pozdě, teprve asi jedenáct hodin, ale v domě Connorových svítilo už jen jedno okno hořejšího pokoje.

Kapitola 3

„Miláčku,“ řekla Nancy Howellová, „co si myslíš o Lile?“

„Je krásná, sexy a strašně vášnivá,“ prohlásil David Howell. „Zjistil jsem to dnes večer za jedním tavníkovým keřem. Tedy tu její vášnivost.“

David ležel v posteli obrácen k Nancy zády. Nancy seděla na své straně ve světle žluté noční minikošilce. V ložnici svítila jenom lampička na nočním stolku, protože Davidovi se chtělo spát. Proto byl k Nancy obrácen zády a proto na její otázku odpověděl to, co odpověděl. Předpokládal, že jí to vyrazí dech, a tím pádem také řeč. Přeložena z manželské angličtiny zněla jeho odpověď asi takto: „Přestaň už kecat, proboha, zhasni a pojď spát.“ Jenže Nancy naneštěstí nebyla ani trochu ospalá.

„To bylo asi v té době, co jsme se s Larrym milovali na té lavičce,“ pravila. „Ale pojď mluvit vážně, Davide. Co si *doopravdy* myslíš o Lile? Tedy úplně doopravdy, chápeš?“

„Už jsem ti to řekl.“

„Larry povídal, že Lila vůbec nechápe rozdíl mezi dobrým a zlým.“

„Larry má pravdu. S uspokojeními prohlašuju, že Lila je naprosto amorální.“ „Larry říká, že je rozená lhářka.“

„Spíš *lehářka*, jestli se dá takové slovo utvořit od slovesa ‚ležet‘,“ zabrumlal David ospale. „Prosím tě, buď taky lehářka, miláčku – lehni si a zhasni. Dobrou noc, kačenko.“

„Kačenko! Miláčku! Nestojím ti ani za to, aby ses na mě podíval.“

„Lila mě strašně vyčerpala, kačenko. Zkus to se mnou ráno.“ „Tebe ani nezajímá, co říkal Larry?“

„Larry byl opilý. Opilý mužský říká málokdy něco zajímavého.“ „Neřekla bych, že byl Larry opilý. Mluvil úplně střízlivě.“ David odpověděl provokativním zachránáním, což znamenalo, že se svou ženou dnes večer už nehodlá ztratit ani jediné slovo. Nancy tedy tiše seděla na kraji postele a přemýšlela o Larryho hodnocení Lily. Nechtělo se jí tomu věřit, protože měla Lilu upřímně ráda. Na druhé straně se jí tomu nechtělo nevěřit, protože Larryho měla ráda stejně upřímně.

Brzo z rytmu Davidova dechu poznala, že opravdu spí, že už to pouze nepředstírá. Nancy vstala a odešla do koupelny. Nad zrcadlem tam rozsvítila malé noční blikátko, napojené na zásuvku na elektrický holicí strojek (David ho nepoužíval), vrátila se do ložnice, zhasla lampičku na nočním stolku a znova se uchýlila do koupelny. Vytlačila na zubní kartáček proužek pasty a důkladně si vyčistila zuby. Pak si sedla na okraj vany a meditovala, co by měla udělat žena, jejíž manžel nejeví zájem o nic zajímavého – dokonce ani o rozhovor. Mohla by pochopitelně sejít dolů do kuchyně a udělat si sendvič, na který nemá chuť, nebo šálek kávy, po kterém by se jí chtělo spát ještě méně, než se jí chce. Tyhle dvě činnosti jsou tedy vyloučeny. Po pravdě řečeno po všem tom pivu to nemá v hlavě docela v pořádku, takže nejlíp by asi udělala, kdyby se šla projít na noční vzduch.

Nancy se rozhodla a přikročila k činu. Po špičkách se vkradla do ložnice, sebrala blůzku a šortky, které měla na sobě dnes večer, odnesla si to do koupelny, svlékla si noční košilku a vklouzla do šortek a blůzky. Seběhla po schodech a otevřela domovní dveře. Po obloze poseté

hvězdami plul stříbrný měsíc a od západu vál příjemný vánek. Noc byla se vším všudy tak příjemná, jak si jen manželka, jejíž manžel chrápe, mohla přát.

Nancy si na chvíli sedla na domovní schůdky, ale pak vstala a pomalu vyšla na ulici. Dala se doleva a dívala se přitom na hvězdy. Dorazila právě před dům Connorových, když roleta jejich garáže vyletěla s rachotem vzhůru a v garáži se objevil Larry Connor. Nancy se dívala, jak nastoupil do svého buicku speciálu, nastartoval a vycouval z garáže. Před garáží zastavil a šel zhasnout světlo a stáhnout roletu. Pak začal pomalu couvat na ulici. Nancy vůbec neměla v úmyslu ho oslovit, ale když ji míjel, přece jen to udělala.

„Ahoj, Larry,“ řekla. „Kam jedeš?“

Larry prudce zabrzdil, vyklonil se z okénka a rozhlížel se.

„Ach, to jsi ty, Nancy,“ řekl. „Co tu děláš tak pozdě?“

„Nemůžu spát, tak se procházím.“

„Tahle noc je pro to jako stvořená.“ Larry to řekl chladně, jako kdyby diskutoval o počasí s někým naprosto lhostejným.

„To bych řekla. Ta spousta hvězd a ten větřík...“

„Ptala ses, kam jedu,“ řekl Larry úsečně.

„Ptala.“

„Jedu se vyspat do své kanceláře. Došel jsem k názoru, že doma je to nemožné.“

To byla rozhodně narážka na domácí problémy rodiny Connorových. Nancy byla zticha a doufala, že Larry buď začne mluvit o něčem jiném, nebo odjede. Jenže on neudělal ani to, ani ono.

V tichu, které nastalo, zaslechla Nancy zvláštní rytmický zvuk. Nejdřív nevěděla, co to je. Pak zjistila, že